

Христос- наша сила

християнський часопис

Рік I.

КВІТЕНЬ 1948

Ч. 4

Христос Воскрес!

Хай повстане Бог,
і розсиплються вороги Його
і хай тікають від лиця Його
ненавиоці Його.
Як іщезає дим, хай щезнуть,
як тане віск від вогненного жару,
нехай так грішники погинуть
від лиця Божого,
а праведні нехай ізвеселяться.

Коли Юдейці розпяли на хресті Джерело Правди — Спасителя, здавалось затріюмфує на світі злоба та брехня, здавалось сили пекла перемогли Христа.

Та так не сталося. Чи ж можна було вмертвити Безсмертного? Чи ж можна було вмістити в гробі Небонятого? Христос воскрес славно з гробу. У дні Його воскресення, як це предсказав старозавітний пророк, розсипались Христові вороги, пощезали, як дим, стаяли, як віск від вогненного жару, а праведні зраділи великою радістю, радістю непроминаючою, що пливе з небес.

Ця Божа радість привернула бодрість духа пригнобленим Апостолам та зробила їх геройськими борцями за Христову Правду. Ця Божа радість є невичерпним джерелом сил для визнавців Христа на протязі цілої історії Його святої Церкви. І хоч час до часу наново повстає пекло та намагається повторити на містичному Христовому Тілі трагічну велику пятницю, грішники опять гинуть, а праведні сповняються Божою радістю.

Цей Божої радости — радости, що пливе з небес і поселюється в чистих душах — бажаємо всім українцям і там на рідній — опечаленій землі і розсіяним по широкому світі.

Редакція.

ПРЕОСВЯЩЕНИЙ КИР ІВАН
АПОСТОЛЬСЬКИЙ ВІЗИТАТОР
УКРАЇНЦІВ КАТОЛІКІВ
У ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ

Мої любі Браття і Сестри!

Безмежною радістю сповнилось мое серце, бо можу цьогорічну Пасху святкувати перед Вас — хоч і на чужій німецькій землі.

Я з Вами завжди був моїми думками — я постійно благаю в Всешишнього, щоб захоронив Вас від усякого лиха

У моїх покірних молитвах благаю Небесну нашу Матінку, Царицю України, щоб закрила всіх нас бездомних своїм могутнім покровом.

Зі світлим Празником Христового Воскресення висловлюю Вам, Дорогі Браття українці, — мої найкращі побажання витривати в добрій надії, бодай на хвильку забути на всі наші злидні, серед яких приходиться нам вичікувати радісної днини Христового Воскресення на нашій рідній Батьківщині Україні, де вже скоро обєднані в одну вільну українську родину будемо співати

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Писано в Мюнхені дnia 27. квітня 1948 р.

*† ІВАН Еп.
Апостольський Візитатор*

ВІТАЙТЕ ВЛАДИКО!

Ділимося з Вами, Шановні Читачі, радісною вісткою, що до нас завітав з Риму Високопреосвященіший Єпископ д-р Іван Бучко. Дорогий наш Владика, є Апостольським Візитатором для українців католиків у цілій західній Європі (разом з Німеччиною). Не гаючи ні одного дня, Високопреосвященіший Кир Іван зачав відвідувати українські табори. Своїм Генеральним Вікарієм на цілу західну Європу іменував дотеперішнього Апостольського Візитатора Німеччини Всесвітлішого о. Николая Вояковського.

Високопреосвященіший Кир Іван — єдиний тепер українець-єпископ в Європі на волі прибув до нас безпосередньо перед святами Христового Воскресення. Приніс між нас радість і надію. Своїм ширим серцем та гарячими палкими словами закликає нас витривати у вірі і не тратити надії в остаточну перемогу нашої Святої Справи!

ТРИ НОВІ ЄПІСКОПИ УКРАЇНЦІ ДЛЯ КАНАДИ

З березня 1948 року наспіла з Риму радісна вістка, що Святіший Отець Папа Пій XII утворив у нашій церкві в Канаді три дієцезії та іменував нових єпископів.

Їх Ексцеленція Кир Василій Ладика ЧСВВ. назначений егзархом Середуцьої Канади з осідком у Вінніпегу. До помочі йому призначений єпископ-номінат Всесвіт. о. Андрій Роборецький, парох церкви св. Йосафата в Торонті. Їх Ексц. Кир Ніль Саварин ЧСВВ. назначений єпископом-ординарієм для західної Канади з осідком в Едмонтоні. На східної Канади з осідком в Торонті призначений Всесвіт. о. Ізидор Борецький, парох церкви Св. Катерини.

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНИЙ ЕПИСКОП
Д-р ІВАН БУЧКО

ІДІТЬ ДО ЙОСИФА

Надходила пам'ятна весна 1945 року. Тюрма народів — гітлерівська держава хиталася в самих основах. В серцях міліонів щораз то кріпшала надія, що в недовгому часі обернеться в руїну влада новітнього демона злоби, і тим, що на їхніх кістках мав вирости безбожний світ — „Нова Європа“, усміхнеться воля.

З великим напруженням ждали тієї хвилини ми, в'язні концетраційного табору у Даахав. Хоч в останньому часі заборонили нам читати передтим навіть дозволені німецькі часописи, всі ми знали про швидкі поступи аліянтських армій.

А тимчасом табір переповнювався щораз — то новими транспортами евакуованих з інших концтаборів. Бо гітлерівські посіпаки так не хотіли розставатись з бідолашними в'язнями, наче б вони були найбільшим їх скарбом і, ховаючись у безпосередні незагрожені терени, волікли їх із собою. Жах огортає на вид отих прищельців, що в голоді і холоді, — та що найгірше — в безнастанній небезпеці смерти пішком пройшли сотні кільометрів. Не диво, що прийшли лише найміцніші. Слабші і невидержливі полягли трупом при битих дорогах.

„Коби лиш нас не свакували, коби залишили нас на місці!“ — оце було єдинодушне і найбільше бажання усіх в'язнів у Даахав. Усіх, що могли ще про щось інше на тому світі думати, як про витривання у змагу з тифозною чи голодовою смертю, що, здавлось, аж розпадалась, щоб кинути, кого лише удасться, у безчисленні лави остаточно вже „викінчених“. А вона — ота смерть — можнаю панею гуляла собі по таборі. Понад 10.000 — як розказували — тільки в першій четверті 1945 року склонилось послушно до її стіп.

Та поголоски про евакуацію нашого табору щораз — то повторялися. Кожна з них вводила всіх в особливe хвилювання. Але ми були безрадні. Поміч могла прийти лише з гори. Каплиця (на наполегливі заходи Святішого Отця, влада дозволила влаштувати священикам—вязням молитовне і богослужебне місце) раз — у — раз наповнювалася тими усіми, що не забули, де єдино можна знайти скріплення, захорону, рятунок. Клонилися прибиті важкою журбою голови перед подобою Ласкавої Матері, що з кутика молитовниці з таким спочуттям гляділан а своїх страждальних синів. Роздирані

непевністю серця лавами благальної молитви стелились перед престолом Учителя—В'язня і Бога...

І тоді комусь прийшла спасенна думка — пригадка, що там у горі біля престолу Небесної Неньки царює і Той, що врятувавши колись Христа і Його Матір від Іродового меча став могутнім опікуном усіх переслідуваних і загрожених. „Ідіть до Йосифа“ — натхненою заохотою понеслися слова Книги Книг — Святого Писання, і ця заохота владним зазивом сколихнула умами й серцями священиків — дахавських в'язнів. Ясним променем осяяла стежку, що на ній скривався вихід із смертельної небезпеки. День 22 квітня 1942 року став свідком зворушливої Богослужби в дахавській молитовниці. На ній усі священики—в'язні в святочний спосіб, урочистим актом віддалися під опіку св. Йосифа.

А тимчасом боєвий фронт поспішно наблизався. Заговорено про те, що американці віддалені від нас не більше, як на сотню кілометрів. І тоді прийшли найкритичніші дні. Почалося на добре днем 25 квітня, в якому, десь коло полуночі, з уст бльокового впав на нас електризуючий наказ: „До двох годин в'язні мають бути готові до евакуації. Покидаємо табір!“ Найбільш нервозна метушня... Кожний спаковує свою мізерію... Виходимо на площеу. Повне непевності очідання... Нараз віділюють в'язнів — німців. Їх поведуть окремо, перших. І знову довге очідання... Помічаємо, що управа табору втратила можливість голову і не знає, що з нами зробити. Надія посилюється в серцях. Поволі один за одним обережно покидаємо площеу, щоб за хвилину опинитись в бараках.

Ще кілька днів вижидання перед невимовного стиску і натовпу. Адже тільки 30 бараків мусить захистити понад 30.000 людей. Вкінці 29 квітня. Квітна неділя. Раннім ранком несміливо, а так вимовно несеться вістка: „На головній брамі біла хоругов! Довкола табору залишилась тільки найкощенніша охорона! Ще кілька годин — і враз понеслась кулеметна і крісова пальба. Коло 5-тої з полуночі табір оточений. За пів години визвольники-американці вриваються в брами міста смерти.

Потрясаюча, відокремлена в історії Дахав картина! Тисячі вимучених виголоджених істот падають в захват, одушевлення. Люди наче відходять від себе, радіють, плачуть, обймаються. Скінчилася неволя! Ми вільні! Як тяжко в це повірити.

А гармати грали. Біля Мюнхена горів бій. Це СС-дивізія

з Фрайману намагалася відбити Дахав. Та мало хто з нас цим журився. Бо мало хто знов про ту небезпеку, що на-
висла над 32 тисячами вязнів у Дахав. Щойно пізніше дові-
далися ми, що в кімнатах одного СС-достойника знайдено
витяг з наказу кривавого Гімлера, в якому стояли зловіші
слова: „Ні один в'язень не сміє живий попасті в руки воро-
га...!“ Як зізнав опісля приловлений рапортфюрер Беткер,
цей наказ мав бути виконаний 29 квітня о 9-тій годині вечо-
ра. Тоді мали бути підпалені всі бараки, а в'язні, зібрани на
площі, викошені вогнем кулеметів.

Та не вдалось ворогам доконати свого кривавого пляну.
Св. Йосиф не допустив до цього. Він допоміг кільком в'язням
втекти з табору, передістались до головних американських
сил і виеднати допомогу. Невелика група американців, про-
билася негайно під Дахав і по короткому бою опанувала йо-
го. — Спізнилися наші вороги, на три години спізнилися. Бо
нічим є людська злоба, хоча б вона була силою, що опано-
вує і покорює весь світ, в обличчі Божої Всемогутності, що
має всі засоби й можливість у відповідній хвилині ввести їх
у чин, щоб правда таки перемогла.

* * *

Хай же оцей спогад бодай слабким, за те ширим тоном
з'єднається з величною піснею—гімном, що його співає на
честь Свого Покровителя св. Йосифа Католицька Церква. Хай
він стане сердечним виявом подяки Небесному Опікунові за
велике чудо його милосердя. Хай оцей спогад стане могут-
ньою заохотою і для Вас, Любі Читачі, щоб Ви пригадали і
усвідомили собі, де Вам шукати рятунку в нинішній суворій
добі. Всі ми наче стоїмо над берегом пропасти, що з неї
стоголова потвора небезпек висуває свої кровожадні паші,
щоб проковтнути нас, безпомічних. Чи нема для нас виходу,
рятунку? Е! Напевно! Та пам'ятаймо, що ніяка сила землі
не потрапить захоронити нас, коли не прийде поміч з гори.
А та поміч прийде напевно, коли міцно з'єднаємось з Тією
Непереможною Силою, що у горі. То ж викидаймо геть із сердця
усе що нас роз'єднує з Богом. Пам'ятаймо, що єдино гріх с
тим нещастям, яке робить нас негідними Божого милосердя.
Нав'язуймо міцні зв'язки щирої любові з Паном неба і землі,
що в Його руках доля і одиниці і цілих народів. Каймося, бо
наближається Царство Небесне. Віддаймо себе і своїх в опіку
Покровителеві переслідуваних і загрожених Св. Йосифові. З

непожитним довірям, наче слабосилі діти, вхопімся рук Небесної Матері і її св. Обручника Йосифа, а Вони виведуть нас із дна горя і врятують наші душі, а коли це буде для нас спасенне і наше життя.

О. д-р І. Ч.

СТРАСТНА П'ЯТНИЦЯ КОЛО МІСТЕЧКА КАЛИНІВКА В УКРАЇНІ В 1928 РОЦІ

Як в часі свого земського життя Ісус Христос чинив чуда, щоб доказати Своє Божество, так і після свого Вознесіння на небо, Христос не перестає чинити чуд, щоб спамятати очманілд людство, щоб пригадати людству, що Бог є, що Бог і милує і карає людей. Ці чуда відбуваються і в наші дні на кожному кроці на те, щоб нас спамятати.

На особливу увагу заслуговує чудо, що відбулося влітку 1928 року біля містечка Калинівки, недалеко м. Вінниці.

За містечком стояв старий-прастарий дерев'яний хрест з почорнілим образом Розпяття Ісуса Христа.

В той час, коли переслідування релігії і наруги над Господом дійшли до свого апогею,... по всій Україні діялись дивні явища: стали обновлятися св. ікони.

Одного дня, образ Розпяття на старому хресті став бліскучий та сяючий. Пішли процесії під хрест. Стало відправлятися Богослуження.

Коли одного разу при хресті молилося близько тисячі людей, з району приїхала кінна міліція розганяти „одурманену попами“ юрбу. Один з міліціянтів вистрілив в образ Розпяття. Куля влучила в ребро... і з простреленої дірочки полилася справжня кров!.. Приявні з перестраху впали ниць... плакали, благали Всешицького, щоб змилосердився над ними, не карав тяжко їх край...

„Один от воинов копієм ребро Єго прободе, і абиє изиде кров і вода“.... повторилося в Україні в 1928 році...

Це не є видумана легенда, ще тепер живуть свідки цієї події в містечку Калинівці та його околицях. Є свідки того чуда і тут по наших тaborах скитальців в Німеччині.

За обнову християнського духа

Всі прояви сучасного життя вказують на те, що людство систематично котиться до повного упадку. Деякі філософи вже перед війною говорили про загибель Західу, його культури, його духових надбань. Сьогодні ми помічаємо це вже зовсім виразно і то не тільки в самій Європі, але в цілому т. зв. культурному, дивілізованому світі.

Головною причиною того упадку людства є брак віри і брак правдивого релігійного життя. Отверті вороги Бога вважають релігію абсурдом, а віру забобоном, до якого „модерна“ людина не повинна б вже прив’язувати жодної ваги. Для других релігія — це насильство над т. зв. „свободою“ людини, вони думають, що релігію треба нищити, проти неї боротися. Інші трактують свою віру й релігію, як пусту зовнішню форму, без глибшіх основ. До цієї останньої категорії належить, на жаль, велике число тих, що називають себе християнами. Вони вміють навіть говорити багато пустих слів про свою віру, про релігію, але за тими словами не криється в практиці жодний зміст. І коли до тих, які віру уважають забобоном або отверто поборюють її, ми не можемо мати більших претенсій, то релігійний формалізм великої частини християн не лише дивус нас, але й тривожить. Сьогодні переважає тип християнина, який не є ані гарячий ані зимний, а літеплив — і це одна з найбільших трагедій людства і Церкви. Щоденно спостерігаємо, що сьогодні християни не лише, що не ведуть правдивого релігійного життя, але у них часто навіть немає правдивої віри, основаної на глибокому переконанні про її потребу, силу, святість. Таких часів людство ще, мабуть, не переживало, то ж наслідки мусять бути направду страшні.

Друга причина сучасної духовової руїни — це упадок моралі. Моральний закон не має для великої кількості людей ніякого значіння. Мораль релігійна, в навіть природна стала поняттям релятивним, таким, що його люди достосовують до своїх потреб і до обставин. Особисте і родинне життя людей тоне в рознудданості обичаїв, на все вони знаходять виправдання і не мають стриму ні застанови.

Вкінці, третьою причиною хвороби наших днів — це не-

нормальне нехристиянське відношення людини до людини. Його можна схарактеризувати латинською приповідкою: людина людині — вовком. На нікого не можна покладати надії на поміч. Всі думають тільки про себе, про свою особисту вигоду і користь. Один з одного здирає шкіру, використовує гірш середньовічного лихваря, чигає па його майно або навіть життя. Гляньмо, що діється в поїздах і трамваях, в крамницях б'юрах і урядах. Гляньмо на тaborці, на ремісників та всіх інших, які на своїх земляків — клієнтів дивляться, як на жертви до визиску. Немає або мало є таких, що відносяться до інших по-людськи і з християнським серцем. Людина людині вовком, а може й гірше вовка, бо перед нею нема оборони, підступ і облуда на вершиках тріумфу.

Такий стан сьогоднішнього людства. Своїм злощасним впливом він зачіпив частину і нас, українців, хоч може ще не вповні. Людство забуло про Бога, немає страху Божого, затратило правдивого релігійного духа. Людство не знає, що таке правда, не розуміє її, і тому воно в оковах неправди. Одинокий лік цьому — це повний поворот до Бога і релігійна обнова. Пізнати правду і зрозуміти її суть — це перший крок до правдивої волі людини. Тому так хочеться повторяти за св. Евангелією: „Зрозумійте правду, а правда вас визволить.“

Основа релігійного духа, скріплення нашої релігійності — це конечна вимого нинішнього часу. Під релігійністю не розуміємо „девоції“, бо це не нормальне, хворобливе явище. Християнська релігійність — це признання над нами і над цілим світом авторитету Бога і, як логічна консеквенція цього, життя і діяння, згідно з науковою Христа. Нинішим християнам бракує християнського наставлення до життя, тому сьогодні більше, як коли небудь досі, людина потребує релігійної обнови духа.

Передумовою цієї обнови і її першим кроком є конечність зачинати від самого себе. Нас не повинно цікавити те, що інші люди роблять зло, і не слід нам брати собі їх злі дії за приклад або оправдання. Єдино правильна напрямна нашого життя — це знати, як ми самі повинні поступати. Вглянути в свою власну душу, критично оцінити її образ і зробити належні висновки і постанови, це перший крок вперед, в п'ять ряді власного відродження. Бачити лише хиби інших, критикувати їх осуджувати їх, а свої власні недобачувати — замало. Треба почати від себе. Може якраз той початок стане прикладом для інших, для нашого оточення.

Наступною передумовою релігійної обнови є повноціле плекання християнського наставлення до життя і старання практично його реалізувати. Бо правдивим християнином можна бути тільки всеціло, а не частинно. Вибирати з християнства тільки те, що вигідне, корисне або в даний час потрібне — це спекуляція, безхребетність і хитрунство. Правдивими християнами будемо тоді, коли в усій науці Христа бачитимемо єдину правду і її скоримося. В справах віри немає ні хитрощів ні компромісів. Наша постava мусить бути ясна, а наша дія — послідовна. Раз ми називаемо себе християнами, так будьмо чесні з собою і сприймаймо життя так, як християнин повинен це робити: безкомпромісово супроти зла а широко, з великим внутрішнім переконанням до всіх християнських правд, законів і чеснот.

Черговою передумовою релігійної обнови — це сповнювання релігійних практик, без чого трудно назвати себе правдивим християнином. В таких справах теж не можна бути ліберальним, мовляв, релігійні практики це неконечна формальності. Коли Церква видала в тому напрямі деякі доручення, то вони є основно передумані на добро вірних, тому їх не треба соромитися. Щирі, а не формальні релігійні практики, є джерелом нашої внутрішньої сили.

Великою підтримкою обнови релігійного духа є християнські релігійні організації і гуртове змагання за реалізацію намічених цілей релігійного характеру. Про вагу організаційного життя говорити не треба — вона відома. З тією метою повстали численні релігійно-національні організації й церковні братства.

Ось так з'ясували ми коротко прояви сучасного упадку людства, згадали про його причини і задержалися над ліком на це — над потребою обнови християнського духа. Дух становить властиву суть життя. Він животворящий. І без цього животворящого духа ніякі наші почини ні задуми не можуть мати належного успіху. Та треба, щоб цей наш обновлений християнський дух був простий, щирій нескомплікований, щоб він був подібний до духа апостольських часів, духа перших християн, та щоб він опирався на глибині почувань і правдивому внутрішньому переконанні. 'Пізнати й зрозуміти правду — це найбільша вимога наших днів, а хто її зрозуміє, того вона освободить від зла, гріха, злочину, страху й приведе до внутрішнього спокою, рівноваги духа й найвищого щастя й добра.

СЛОВО...

Слово!... Яке воно дороге і цінне. Його вартість добре знає той хто в дорозі заблудить в сніжну, морозну ніч. Довкруги невидна темінь, згори сипле снігом, а вітер раз-у-раз за-сишає всякий слід. Мандрівник сам один, серед страшної стихії збився з дороги і не знає куди йому йти, в якій стороні відшукати загублену ціль своєї дороги. Вичерпаний, знеможений стає він на хвилину, напружує зір і слух, щоб десь доглянути будьяке світло, або почути голос собак, чи звук дзвінка, чи доглянути ліс або дерево. Але ні! Довкруги пусто, темно і глухо. Ні світла ніде не видно, ні голосу ні звідки не чути. Тоді мандівник в одчаю виходить на найвище місце, напружує останки сил і кличе, ні, кричить з усіх сил: Рятуйте! Гей, рятуйте! В тій хвилині напружує вуха й увесь перемінюється в слух і вичікує, чи не почує відповіди, чи не долетить до нього якесь слово. О, яке дороге йому те слово, що він на нього жде. Воно — його здоров'я, воно — його життя. Те слово — то життя й доля його дітей і його сім'ї. Яке ж цінне, яке дороге йому те слово.

Слово, яке воно сильне, яке могутнє у Бога воно всемогуче. Словом створив Бог всесвіт, вселенну, видимий світ і невидимий. „Віки сталися словом Божим, щоб з невидимого видиме повстало“ (Евр. 11.3). Боголюдина Ісус Христос творив своїм благодатним словом чуда: повертає хворим здоров'я а мертвим — життя. Але й у наших, людських устах слово — могутня сила. Лихим словом можемо зранити почування наших близких гостріше, ніж мечем, а добре людське слово діє на зболілі душі, наче бальзам. Словом молитви ми перемагаємо противні нам сили природи, ослаблюємо непереможні перешкоди, наче чуда діємо. Наше власне слово стає часом нашим паном, а ми його слугами. Це буває тоді, коли ми зложили обітницю й запоручили словом. Зв'язані даним словом — ми докладаємо усіх сил, щоб його виконаніти. Словом бесідник пориває слухачів до надлюдських змагань і великих осягів.

Як багато слів лунає скрізь у світі, і скільки тих слів ми щоденно слухаємо. Нераз вони спадають на нас неначе рясний дощ. Вони приходять до нас в розмові вдома, в дорозі,

в товаристві і в залізниці. Слово приходить до нас друковане в часописі і в книжці. Воно прилітає на крилах етеру зі всіх сторін світу і промовляє через радіоприймач усіми мовами, подаючи найновіші вісті про осяги науки, мистецтва, політики, то знов щебече піснею, хоче нас звабити, опанувати. Так, як у великих містах виходять до поїзду на станцію післанці гостинниць і закликають, заманюють подорожників до своїх готелів, обіцюючи їм всякі вигоди, так і слова приходять до нас і кличуть нас за собою, обіцюючи, відкрити нам правду, й дарувати щастя.

Куди нам іти, котрих слів слухати?

Слова, як колоски на полі перед жнивами. Одні з них повні цільного зерна, інші мають у собі лише його подобу, „замірки“, ще інші зовсім пустопорожні. Повні колоски — гнуться додолу, вони похилені, неначе признають що їх інші мають право до життя, порожні — пнутися вгору, вони сторчати гордо понад усі другі, неначе кличуть: Лише для нас життя. Порожні слова є без правди. Вони, наче миляні баньки, блислять різними кольорами пропаганди, манять і ваблять тих, що не мають життєвої застанови. Але вони ніколи не дадуть життя, бо в них немає зерна правди, і той, хто за ними йде, хто їх слухає, знаходить не життя, але терпіння, плач, насильство і знищенння.

Як з поля збираємо лише найкращі колоски, повні добірного зерна, так між словами нам треба вибирати тільки ті, що повні правди.

Де ж ті слова?

Слова повні правди — то Божі слова, записані в св. Євангелії, в книзі, яка лежить в великій пошані на святій трапезі в кожній церкві. Слова тієї книги — великі й вічні. То слова Божої мудрості. Вже Ісус, син Сіраха, признавав: „Слово Боже — це джерело мудрості“ (кн. I, ст. 5.). Слова св. Євангелії — то вічні слова. Всякі інші, людські слова — скромніші, Боже слово — вічне. Багато шумних слів лунало в історії народів, що голосили величні ідеї, але всі вони минулися і на їх місце приходили гові, щоб знов погаснути, як меркнуть зорі у світлі могутнього сонця. А слова Божої правди — вічні. Ту правду зінав і прогаряг її висловив рибалка, св. Апостол Петро, кажучи: „Всяке тіло, як трава і всяка людська слава, наче квіт на траві; всохла трава і квіт її увяв, а Боже слово пробуває вічно“ (1 Пет. 1. 25).

Ту правду про велич, силу, вічність Божого слова знає

й український народ, який з найбільшою пошаною слухає слов св. Євангелії. В наших церквах перед читанням св. Євангелії все запалюють світло на св. трапезі і в поставниках, а вірні беруть в руки палаочі свічі. Численні недужкі ідуть у церкви до місця, звідки читається слово св. Євангелії і там клякають і схиляють голови під книгу вірючи, що Божі слова, які колись несли здоров'я хворим, мають ще й сьогодні силу віддалити від них неміч. Як священик читає слова св. Євангелії — вірні складають руки, як до молитви, і слухають Божих слів уважливо й побожно. А вони падуть у їхні душі і серця та приносять із собою дивне світло. Бо в тих словах є Божий вогонь, що впав на св. Апостолів в день зіслання Св. Духа. Той вогонь Божого слова чудодійний. Він смутним і зажуреним дає потіху, пригноблених підносить на душі, в потребах дає пораду, хворим вливає надію на здоров'я. Він вносить до душ дивний тим'ям небесного миру й щастя. І вірні, відроджені духом, відходять з церкви, несучи у серцях той Божий вогонь і світло. Той вогонь палає в іх очах, а на іх лицах світить Божа радість.

ВОГНЕВА ПРОБА

В жовтні 1944 року остання вітка українського народу, останній край нашої Баськівщини, Карпатська Україн, найшлася в межах ССР. Офіційально це називалося, що український народ Закарпаття просив, щоби прилучити країну до УССР. Закінчивши окупацію всіх українських земель большевики взялися нищити послідовно Українську Католицьку Церкву, яка сотні років була заборолом українського народу проти походу чужих культур і чужих політичних затій. Католицьку Церкву в Галичині ударено відразу твердо. Усіх єпископів та сотні стящеників арештовано і ув'язнено. В березні 1945 року скликано до Львова „собор“ священиків (197 осіб) і світських людей (19 осіб). „Собор“ відбувся в атмосфері терору. Недопускаючи жадного голосу в дискусії, оголошено припущення Української Церкви в Галичині до московського патріярхату. Але Католицька Церква в Галичині перестала існувати лише формально, бо на ділі ані священики ані вірні не визнають „соборових“ вирішень правосильними.

Інакшу політичу повели окупанти у відношенні до Католицької Церкви у Карпатській Україні. По зайнятті Карпатської України большевики пропагували серед народу підписування маніфесту, яким населення мало висловити бажання прилучитися до УССР. Щоб не дразнити народу і не викликувати в нього спротиву в тій, так важній для них на міжнародному форумі справі, большевики залишили Церкву спочатку в спокою. Вони розраховували ще й на те, що їм вдасться відвернути населення Закарпаття від Католицької Церкви пропагандою русофільства, земельними наділами та іншими політичними штучками. Державна влада старалася спаралізувати діяльність єпископа і позбавити його впливу на вірних. Т. зв. „Народня Рада“ заборонила Церкві видавати будьякі релігійні книжки, часописи, молитвенники та образки, а друкарню ОО. Василіян в Ужгороді сконфіскувала. Вона наказала теж припинити діяльність Духовної Семінарії в Ужгороді, але покійний єпископ Теодор Ромжа тому наказові не повинувався аж до своєї смерті. Зі шкіл усунено навчання релігії і заборонено катихизувати дітей та молодь до вісімнайцятого року життя. Урядова преса повела кампанію проти Католицької Церкви називаючи її духовенство співробітником фашизму. По такій підготові секція „Народної Ради“ по ділам культу почала діяльність в користь православ'я. До сіл почали присилати Львівський Православний Єпархіяльний Вісник та книжки Г. Костельника „Догматичні основи папства“ і Росовича Ю. „Що таке Унія“. В тих книжках автори фальшують історію Католицької Церкви так, як того собі бажає безбожна Москва. „Народня Рада“ проголосила рішення, в якому говориться приблизно ось так: З нагоди звільнення Закарпаття від фашістівського ярма дасьться народові свободу релігії. Кожен громадянин може приєднатися до православної церкви. Це можна робити й громадно. В котрій громаді дві третини населення перейдуть на православ'я там церква з усім майном буде передана православній парохії.

Та вся пропаганда й заохота не принесли жадних овочів. На Карпатській Україні не трапився ні один випадок добровільного переходу цілих громад або поодиноких осіб на православ'я. Народ стойте твердо при вірі своїх батьків і не бажає покидати Католицьку Церкву.

Стрінувши рішучий спротив „Народня Рада“ взялася за інші методи. До сіл приїзджає комісія, буцімто наділяти потребуючих землею. На мітингу дають скликанням громадянам під-

писати петицію про наділ землі. Зібравши підписи комісія забирає петицію до Ужгороду а там на вільному місці блянкету друкує приблизно ось такий текст: Ми нижче підписані жителі такого... села... області з днем... виступаємо з греко католицької Церкви і прохаємо приняти нас до зв'язи з православною Церквою. Спираючися на такий, обманом узиканий документ, „Народна Рада“ видає наказ „Народньому Комітетові“ села передати церкву і все церковне майно батьщі, зглядно представникамі православного епархіального управління. Відпис наказу пересилається теж до відома „греко-католицькій церковній общині“. На основі таких наказів відібрано, при помочі міліції, церкви вколо 60 парохіях. Громадяни інших сіл побачивши, що в них видурено підписи на шкоду Церкви, почали сторожити свої церкви та проганяти влізливих нахабів, що ошуканством і силою хотіли відібрати Божий храм.

Після того большевики почали застрашувати поодиноких людей і цілі родини. Але і ця акція не вдалась. Карпатські українці показалися геройським народом вірним своїй Церкві і застрашити себе не дали. Тисячі людей і священики, яким большевики поставили справу рубом: православ'я або Сибір, вибрали каторгу, вибрали мучеництво заслання, а віри і Церкви не зрадили.

Переслідування релігії викликало великий підйом духа побожності. Вірні масово відвідують свої церкви, беруть участь в богослужіннях та, влаштовуючи прилюдні релігійні походи, маніфестують своє привязання до Католицької Церкви. Населення Закарпаття стоїть у тісному зв'язку з Галичиною, яка вже давніше досвідчила, що московське православ'я це не церковне діло лише один з політичних засобів комуністичної Москви. Москва — відвічний ворог України і комунізм — не-примиримий ворог християнства користуються церковною рисою православ'я, щоби при помочі церкви підкорити собі не тільки українську землю, але й душі українського народу. Свідомі того закарпатські українці ревно моляться, роблять жертви і складають обіти, щоби випросити у Господа для себе визволення з неволі антихриста.

Українська, Католицька Церква в Батьківщині стоїть у важкій боротьбі за своє існування. В тій боротьбі наш народ зложив уже великі жертви крові. Українська земля дає Христовій Церкві багато мучеників. Цей факт сповняє нас святою гордістю. Нашій Церкві, нашему народові дає Господь ласку зложити свідоцтво крові правдивій науці Господа Нашого Ісу-

са Христа, що її голосить Католицька Церква. Свідомість такого положення нашої Церкви вкладає на нас певні обовязки. Ми далекі від страдальної Батьківщини, вільні від безпосереднього переслідування, свободні від великих терпінь і жертв маємо обовязок підтримувати нашу св. Церкву і наш народ у їхній боротьбі ревною молитвою до Господа Бога. Нам треба молитися і не уставати в молитві за наших батьків, за братів і сестер в Батьківщині, щоби Господь Бог кріпив їхні сили і їхню геройську вірність. Молімся щоби милосерний Бог вкоротив мучеництво наших рідних. Молімся щоби всемогучий Небесний Отець з пролитої крові українських мучеників виростив волю українському народові і розквіт Церкви Божого Сина Ісуса Христа.

СТИГМАТИЧКА З КОННЕРСРОЙТУ

В баварській місцевості Коннерсройт (недалеко чеської границі) живе стигматичка Тереза Нойман, що в цьому році обходить своє п'ятдесятиліття, з дня народження. Тереза народилася в 1898 р. в почі зі страсного четверга на пятницю в сім'ї баварського селянина. Перші стигми (Христові рани) дістала Тереза в 1926 р. Від того часу що року в велигодні тижні вона дістает ці рани і переживає великі терпіння і має страсні екстази. Кожної велигодної пятниці сходяться маси раюду, щоб поглянути на терплячу Терезу. М. ін. в цім році було дуже багато американських вояків з окуп. армії. В цім році терпіння Терези були особливо тяжкі, бо вона вже була ослаблена терпінням за гріхи в попередньому тижні. Від кількох років Тереза не приймає ніякої поживці, тільки удержанується при житті святым Причастям. Треба згадати, що також богато наших скитальців відвідали Терезу в малому гірському сільці.

Кардинал Михайло фон Фавльгабер з Мюнхена проголосив в 1927 р. після першої появи стигм у Терези Нойман такі норми для зрозуміння появи чудесних подій:

1) Христос робив чуда і дав чудесну силу своїй церкві. Правдивий християнин мусить безумовно вірити в євангель-

ські чуда, як також мусить вірити в те, що в історії Церкви можуть траплятися поодинокі чуда.

2) Христос перестерігав перед фальшивими пророками та фальшивими чудами і тим самим предсказав, що крім правдивих можуть траплятися і сповидні чуда. Отже ми мусимо докладно провірювати, чи якась подія є правдиве чи сповидне чудо і мусимо берегтися перед забобоном як і перед безвірством.

3) Дослід чудесної події треба проводити з любовю до правди, а не з жадобою сензації або невірою.

4) Чуда тільки тоді є доказами для віри, коли вони мають добрий змісл і добру ціль, і коли внутрішний настрій даної особи є з Бога. Також доказані чуда не змусять до віри, коли хто не хоче вірити.

5) Щасливі ті, що не бачать і вірять. Нам мусять вистачити старі євангельські чуда, що мають на собі виразну Божу печать.

6) З Коннерсройту вже вийшов великий заклик до світа: Модерні люди, вертайтесь до почитання Христових терпінь, ховайтесь в рани Христові.

7) Церква висказує слово „чудо“ дуже помалу, тому не смімо бути дуже гомінкі. Віра Церкви стоїть на однаково твердій основі як з Коннерсройтом так і без Коннерсройту. Тому не смімо бути боязливі.

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ Й ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖ
НАСТІЛЬНА КНИГА УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ

ПОКЛІН МАРІЇ

160 СТОРІН ДРУКУ. ІЛЮСТРОВАНА ЧУДОВИМИ ІКОНАМИ
ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

Замовляти в Парохіяльних Урядах і в усіх українських книгарнях

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

Большевики нищать українську Католицьку Церкву.

Французький часопис „Ле Монд“ пише що советське агентство ТАСС повідомляє про повну ліквідацію Української Католицької Церкви, яка наступила з днем 1. 1. 1948 р. Згідно з тим повідомленням рештки духовенства й вірних, які залишилися на волі мали зголосити свій перехід до православя. Польський католицький часопис „Slowo Katolickie“ подає від себе ось такий коментар: „В той спосіб большевики наслідують методи царя Миколи I., який 1839 р. насиллям і тортурами ліквідував Українську Церкву, з'єднану з Римом. Його операція тривала около 30 років, большевики хотять свою скінчти за три роки“. Дальше часопис наводить статистику Української Католицької Церкви та росповідає про долю її останніх єпископів, підкresлюючи, що большевикам не вдалося довести до відступства нікого з єпархії і мало кого з духовенства. Найшлося тільки около 25 відступників, решта духовенства зберегла вірність Апостольській Столиці, мимо страшних переслідувань, що впали на нього. Повідомлення ТАСС-а це одно з його ошуканств. Замкнувши єпископів і майже все духовенство до тюрем, большевики беззаконним розпорядком назвали всіх українців католиків православними, а їхні церкви віддали кільком відступникам і великий кількісті агентів НКВД перебраних за православних батюшків. Яка будучість Української Католицької Церкви, питає автор статті. Вказуючи на колosalний розвиток Української Католицької Церкви в Галичині в останніх п'яdesяти роках, під проводом великого князя Церкви митрополита Графа Шептицького, автор висловлює надію, що та Церква відродиться до нового життя скоро тільки буде зломане большевицьке ярмо.

Українка в Папському Річиннику за 1947 р.

Недавно в Римі надруковано Папський Річинник, що містить реєстр діяльності Католицької Церкви в 1947 р. В ньому находимо дані про положення Католицької Церкви на Середному Сході і у Східній Європі. Від часу, як закінчилася війна відносини на Середному Сході настільки устабілізувалися, що Католицька Церква має повну можли-

вість свободного розвитку. Противно мається річ у східній і полуднево-східній Європі. Св. Конгрегація для справ Східної Церкви не має навіть, жадного контакту з католицькими єпархіями на тих територіях. Ватикан старається наладнати опіку над священиками — емігрантами зі східної Європи. Останньо іменовано Преосвященого Єпископа д-ра Івана Бучка Апостольським Візитатором — українців католиків, рос-

кинених в усіх країнах західної Європи включно з Німеччиною.

Духовні вправи українських католицьких священиків відбулися в Духовній Семінарії на замку Гіршберг в двох чергах. Перші були в днях від 30. 12. 1947. р. до 2. 1. 1948. р. другі від 2. до 5. 3. 1948 р. Всіх учасників було 92. Провідник духовних вправ о. — Йоганн Шмід члена ОО. Пасіоністів, відомий в цілій Німеччині проповідник, оснував свої науки на канві висловів Пречистої, Діви Марії в її об'явленнях даних трьом португальським дітям 1947 р. у Фаттімі. Серед тих об'явлень найяркіше виступає просьба Божої Матері, щоби вірні багато молилися про ласку навернення народів найближчого сходу, підкорених безбожним комунізмом.

Делегатура Апостольської Столиці в Єрусалимі. Св. Отець оснував нову Делегатуру Апостольської Столиці для Палестини, Трансйорданії і Кипру. Досі Католицькою Церквою на тих теренах керував Апостольський Нунцій в Єгипті. Апостольським делегатом призначено Msgr. - Теста титулярного єпископа амозейського. Він матиме свій осідок в Єрусалимі.

Не буде Апостольського Візітатора для Польщі. Римський часопис католицької акції „Іль Куотідіяно“ повідомляє, що Ватикан не піде назустріч бажанням польського уряду і не відновить дипломатичних взаємин з Польщею так довго, доки уряд не забезпечить вільного розвитку церковного життя в польській державі.

Папська академія наук. 8.2. ц. р. Св. Отець відкрив новий рік папської академії наук. Св. Отець ви-

голосив промову „Про незмінність природного закону і про найвище володіння Бога над світом“. В тій промові Він сказав, що атомова бомба є найстрашнішою зброєю, яку винайшов людський дух. Людству грозить катастрофа, як що не пощастиТЬ завести контроль атомової енергії. В січні Академія оголосила 17 томів наукових праць своїх членів, в яких з'ясовано найновіші дослідження з медицини, геометрії, механіки та інших ділянок науки.

Папська фільмова комісія. Продуценти фільмів, що накручують фільми релігійного змісту, часто зверталися до святої Столиці з проханням про раду й критику. Щоби сповнити їхнє бажання, Св. Отець оснував осібну комісію, що займатиметься провіркою і оцінкою релігійних фільмів.

Католицька Ірландія. Ірландський висланник при Ватикані передав Св. Отцеві листа від нашого ірландського президента міністрів Джона А. Костелло. Президент міністрів висловлює Св. Отцеві вірність і пошану і запевняє, що уряд Ірландії буде керуватися зasadами католицької віри і змагатиме до того, щоб в Ірландії завести соціальний лад спертий на християнських принципах. Корреспондентові агенства Ройтера сказав Джон А. Костелло, що його уряд бажає бути в приязніх взаєминах з усіма християнськими державами. Він буде підтримувати кожний рух спертий на християнському світогляді.

Про Католицьке шкільництво в США пише генеральний секретар NCWC у Вашингтоні Мерр. Фридрих Гохвальдт. Великий наплив учнів до католицьких шкіл змушує їх управи до будови нових приміщень. Видатки на ту ціль заплановані на

найближчий час в США — астрономічні. На будову чотирох середніх шкіл в Ст. Люї [Міссурі] прелеміновано 1.250.000 доларів. Архієпархія Нью Йорк призначила на будову нових католицьких шкіл 7.000.000 доларів. Свій розквіт завдячують католицькі школи високому рівневі навчання й виховання. **Свято 10 роковин конференції східних обрядів** відбулося недавно в римо — католицькій катедрі в Нью Йорку. Архієрейську Службу Божу відслужив Преосв. Данило Іванчо, єпископ — помічник для українців із Закарпаття, в сослуженні 5-ох священиків. Прийнятий був також архієпископ Нью Йорку Кардинал Спельман, який відчитав Апостольське Благословення, передане вірним Папою з Риму. Евангелію відчитали в мовах: українській, мадярській, грецькій, російській. 500 вірних приступило до св. Причастя. Кардинал Спельман виголосив коротку проповідь. Він сказав м. ін.: „Ми католики латинського обряду беремо приклад і надхнення від наших братів з інших обрядів. Згадуємо нині ті країни на сході, що тепер терплять переслідування. В тих краях мученики щодня проливають кров за Христову віру. Potіхою для нас є факт, що кров тих мучеників здобуває нових ісповідників Христа“.

Папа Пій XII прийняв недавно особистого представника президента Трумана, Мирона Тайлора, що прибув до Риму після відвідин Португалії й Єспанії. Американські часописи підкрес-

люють факт, що не можна легковажити Єспанії в боротьбі проти світового комунізму.

Замикають католицькі школи в Чехословаччині. Комуністичний уряд ЧСР замкнув недавно католицькі школи в Графенбергу (чеський Шлезьк), в Будейовицях і в Пільні (Чехія). Монахіні, що провадили ті школи, мусіли покинути край до 12 годин.

Англійський кардинал Гріффін сказав, що комуністи хочуть здобути світ для діявола, а християни для Христа.

В Будапешті відбудуться в днях від 27 до 30 травня ц. р. великі католицькі урочистості з приводу століття 34 Евхаристійного Кончресу, що відбувся в 1938 р. в столиці Мадярщини.

Американської гарантії для Ватикану домагається посол демократ Дональд Туль з Нью Йорку. Він сказав м. ін.: „Велика тривога обняла серця 25 міліонів католиків у Злучених Державах на думку про те, що комуністи могли б опанувати уряд в Італії і зневажити Святішого Отця Папу Римського. Це була б трагедія і ганьба для цілого світу. Американський уряд овинен гарантувати безпеку для Папи. Бо під час недавньої війни Ватикан дав був азиль для тисячів католиків, жидів, протестантів і навіть атеїстів. Спеціальні папські комісії в цілій Європі рятували нещасливих без огляду на расу і віровизнання“.

З ХРИСТИЯНСЬКОГО СВІТУ

Комунізм став би безробітним, коли б усі християни якслід виконували свої обовязки, заявив анг-

лійський політик Льорд Пекенген на зізді християнських політиків в Англії.

Кардинал Гльонд, примас По-

льщі пригадує польським католикам в недавньо проголошенному пастирському листі, що нема причини попадати в розпуку.

900 студентів університе-

ту в Парижі відбули прощу до Риму і там були приявлі на торжественний Службі Божій, що її відслужив Папа. Крім франц. студентів було там теж кількасот бельгійських пластунів.

РІЗНІ ВІСТКИ

Корону св. Стефана, першого християнського короля Мадяшни, яка під час війни попала була в руки американців, тепер американці рішили віддати до Ватиканського музею. Тою короною Папа Сильвестер II. коронував 1001 р. тодішнього мадярського короля Стефана з приводу охрещення мадярського народу.

Ромунський король Михайло не дістав диспензи на католицький шлюб зі своєю католицькою нареченою Анною з італійського-французького роду Бурбон-Парма. Причина в тому, що король Михайло не хотів погодитися на католицьке виховання дітей з того подружжя.

Сектанти піддержують комунізм. Провідник [„епископ“] че-

хославацької Церкви заявив, що його Церква буде піддержувати комуністичний уряд Готвальда.

Комуністи в Польщі опанували організацію Союзу Гарцерства польського, що начисляє 300.000 членів. Одночасно комуністи рішили змінити статут тої організації в дусі комуністичнім.

Навернувшись видний комуніст в Англії. Редактор британського комуністичного часопису „Дейлі Воркер“, Дуглас Гайд, зрікся редакторства і перейшов на католицизм разом зі своєю сім'єю. Д. Гайд був 20 літ активним комуністом і його жінка 10 літ. Вони охрестили в католицькій Церкві також своїх двоє дітей.

ХРИСТОС НАША СИЛА — Християнський часопис
Видає Українське Католицьке Душпастирство в Міттенвалді
Редагує Колегія. — Відповідальний редактор о. Богдан Смик
Адреса Редакції і Адміністрації:

Chrystos Nasza Syla Mittenwald, Jäger-Kaserne
Supplement to Ukrainian Newspaper „Czas“ - „The Time“.
Authorised by EUCOM Hq, Civil Affairs Division 14. July 1947.
Authorisation AG. - 383. 7. GEC - AGO

Друк С. Слюсарчук Мюнхен.

Молитва для членів Апостольства Молитви

Божественне Серце Ісуса! Жертвую Тобі через Непорочне Серце Преч. Діви Марії всі молитви, праці і терпіння нинішнього дня, як винагороду за наші гріхи. Лучу їх з тим наміренням, що в ньому Ти жертвував за нас на хресті та, щоденно жетвуєш Себе на престолах усього світу. Жертвую їх за святу Церкву, за Святішого Отця Пія XII, за навернення грішників, за священиків, за молодь, зокрема, щоб незединені повернулися до Католицької Церкви і щоби Богоматір привела дітей Японії до Ісуса. Також бажаю одержати всі відпусти, що їх сьогодні можу отримати. Божественне Ісусове Серце, подай Церквам єдність. Пресвяте Ісусове Серце, спаси Україну! Солодке Ісусове Серце будь моєю любовію!

Намірення на червень: 1) Щоб прийшов правдивий мир світу.
2) Щоби Християни Аннаму вийшли ціло із заколоту.

Дякус за вислухані молитви: о. Юрій Ковальський (Мітенвальд). Ласкавій Небесній Марері за одну превелику ласку; Св. Йосифові за врятування від страшної смерті в концтаборі в Дахав.

В грудні минулого року заснув на віки
о. БОГДАН ЛИТВИН

в лікарні IPO в Ашафенбурзі. Народився 1896 року в Бібщанах біля Поморян, Зборівщина. 1926 висвятився на священика. Душпастирював в м. Долині, в с. Чолганах б. Болехова, в с. Церковній та в с. Побук та накінець в селі Залісці, де був парохом. На скитальнщині працював як звичайний робітник на фабриці паперу за часів нацизму у Форхгаймі, по приході американців душпастирював в Ашафенбурзі. Туга за трьома синами, що їх стратив на жертівнику Великої Справи та недостатки нашої скитальнщини загнали робітника Христового виноградника в чужу могилу.

Душу українського католицького священика поручачемо молитвам наших вірних.